

дѣвалъ че ще остане живъ; и заповѣда ни; да са надѣваме на Бога. Нарежда дѣховны-тѣ плодове и свѣтова, да, понеже сме дѣховни, неправамы онѣзи, кои-то паднатъ, и послѣ много поучаваніе за всегдашнѣ-тѣ радость и непрестаннѣ-тѣ молитвѣ моли вѣрны-тѣ да не угашаватъ въ себе дѣхъ-а си, и свѣршава съ тѣзи дѣмы: „Самъ же Бѣгъ мѣра да wskatитъ въ всесовершенны ѿ всемъ, и всесовершенъ вашъ дѣхъ и дѣша ѿ тѣло непорочно, въ пришествіе Гѣа нашего Исѣса Хрѣста да сохранился. (I Сол. V, 22—23).

А въ шесть-тѣ евангеліе послѣ притчѣ-тѣ за Самарянинъ-а говори са, какъ са е Захѣй Митаръ покаалъ, като мѣ е дошелъ Господь въ къщѣ-тѣ; какъ е Господь распродилъ Апостолы-тѣ да проповѣдватъ, по Юдеѣ и имъ далъ власть, да изгоняватъ нечисти дѣхове, да исцѣлѣватъ отъ сѣкъ болестъ, и да възкрешаватъ мѣрткы; какъ е Спаситель исцѣлилъ Тащѣ-тѣ Петровѣ и много други болны; чете са притча-та за петъ-тѣхъ мѣдры и петъ-тѣхъ лѣды момы, кои-то не сѣ были приготвили елей да посрецинатъ жениха; тѣи сѣщо чете са и великѣ-тѣ вѣрѣ на жена-та Хананейка, кои-то силомъ измоли здравіе за дѣщерѣ си. Най-послѣ Евангелистъ Матей самъ казва за себе си, какъ е станалъ отъ Митаръ апостолъ, и какво е реклъ Исѣсъ на фарисей-тѣ, кои-то викахѣ на него: „не трѣба,“ рече, „на здравы-тѣ лѣкаръ но на болны-тѣ; ами идете та са набчете, какво знаменѣва: милость искамы, а не жертвѣ; защото азъ